

 česká televize

DOKUMENTY | PUBLICISTIKA | Jaro 2019

Dokumenty / publicistika**Společenský dokument:**

Uzamčený svět
 Rodina je nejmíc
 Máma z basy
 Rovnýma nohama
 Případ pro ombudsmanku
 Inkluze
 Dvojí život spartakiád
 Kibera: Příběh slumu
 Svědkové Putinovi
 Bohu žel
 Noví sousedé

Živá historie:

Batalives
 Hasiči
 Česká národní banka
 Otevřená pevnost

Ekologie:

Cesty do krajin půlnočního slunce
 Obrazy pražské periferie
 Nosorožci ze zkumavky
 Slepý Gulliver
 Místa života

Životní styl:

GurmetLab
 Cesty za hodinářským uměním
 Krajinou vína
 Ferdinandovy zahrady II
 Jak se fotí II
 Kočka není pes III
 Co naše babičky uměly a na co my jsme zapomněli
 Alpami nejen za sněhem

Osobnosti:

Universum Brdečka
 Režisér s dýmkou aneb můj život na place
 Prahou s panem Tau a Arabelou
 Kardinál Josef Beran – proti proudu
 Kdo tady blbne
 King Skate
 Cirkus Rwanda
 Jmenuji se Hladový Bizon
 Evropská rodina Coudenhove – Kalergi
 Mobilizace Luboše Dobrovského
 Celoživotní zápas Gustava Frištenského
 Swing po slovácku aneb Moravanka Jana Slabáka
 Peklo pod španělským nebem

Kino:

Manželské etudy: nová generace
 Trabantem tam a zase zpátky
 Letní hokej
 Kapela
 Pasažéři
 Sarkofág pro královnu
 Dobrý život sokola Bendy
 Jaroslav Kučera zblízka
 Sny o toulavých kočkách

Uzamčený svět

Dokumentární seriál o životě za zdí

Šestidílný dokumentární seriál mapuje život ve věznicích ve společenských souvislostech. Cílem cyklu je demytizovat svět za ostnatým drátem a nabídnout příběhy lidí, kteří si odpykávají svůj první trest. Sledovanými nejsou recidivisté nebo vrazi, ale lidé, kteří se do své současné situace dostali z nedbalosti, nepozornosti nebo souhrou pro ně nešťastných okolností. Na půdorysu jejich příběhů a cest, které je zavedly až do nápravného zařízení, je seriál zároveň průřezem současným systémem nápravné péče a hledá odpovědi na to, zda tento systém umožňuje skutečnou nápravu, nebo je jen represivním aparátem. „Seriál se natáčel ve vazební věznici v Teplicích, jejíž vedení se snaží o skutečně nápravný přístup k vězňům. Počet recidivistů v českých věznicích roste, sedm z deseti vězňů je ve tam už poněkolkáté. Dokumentaristé zachytili příběhy odsouzených, kteří do vězení nastoupili poprvé, i propuštěných, které společnost přijímá většinou s obavami,“ popisuje kreativní producent **Petr Kubica** a dodává: „Film naléhavým způsobem nutí k zamyšlení nad tím, jak je v současné společnosti chápána a realizována spravedlnost. Koho a za co trestáme? Může být represe nástrojem nápravy? Jaký je vztah mezi vězněným a tím, kdo ho vězní? Může se umění stát pozitivním nástrojem ‚nápravy‘ v justičním systému a potažmo i v lidském společenství?“

Cyklus Uzamčený svět byl oceněn jako nejlepší český dokumentární film roku 2018 v sekci Česká radost na Mezinárodním festivalu dokumentárních filmů v Jihlavě v roce 2018.

Masakr!

První díl zavádí diváky do prostředí Vazební věznice Teplice, nejmenšího zařízení svého druhu v České republice, a seznamuje je s budoucími aktéry seriálu. Za bezpečí a životy zaměstnanců, ale i odsouzených ručí ředitel věznice Petr Blažek. Frustrace z extrémně náročné práce a psychické vyčerpání si vybíjí po nocích ve svém výtvarném ateliéru. Petr Feit byl odsouzen na tři a půl roku, za mříže ho přivedla závislost na alkoholu. František Kotvald tak dlouho pokoušel spravedlnost, až ho odsoudili k nepodmíněnému trestu. Od soudu sice odchází domů, ale jeho čas se brzy naplní. Paralyzován úzkostí z toho, co ho čeká za mřížemi, nachází si do své nové životní situace zkušeného průvodce: čerstvě propuštěného vězně, který ho proškoluje v přípravách na výkon trestu.

scénář a režie: Karel Žalud

dramaturgie: Lucie Králová

výkonná producentka:

Kateřina Kovářová

kreativní producent: Petr Kubica

Místo k životu

Petr Dorník má za sebou závažný trestný čin a ve vězení se těžce vyrovnává se svou vinou. Výčitky svědomí a stesk po dětech vypisuje v dopisech rodině. František Kotvald se připravuje na dva a půl roku výkonu trestu. Zamkl se v bytě a trénuje psychiku. Poznáváme úskali zaměstnaneckého života ve věznici, zejména stresující skutečnost, že personál je tu svým způsobem zbaven svobody, podobně jako odsouzení. Proto vzniká v teplické věznici myšlenka takzvaného Vzkazovníku, rozsáhlého obrazu, který má zároveň sloužit jako nástěnka pro vzkazy mezi zaměstnanci. Najde se v Teplicích odsouzený, který si dobrovolně zadá „s bachaří“?

Jediný napravený

Františkovi končí pobyt na svobodě, a tak se narychlo snaží dohnat zbylé povinnosti. Nemá to ale jednoduché, protože nástup trestu se rapidně přiblížil. Vězeň Petr Dorník chodí do práce na městský hřbitov a při bourání starých hrobových míst vzpomíná, jak on sám pohřbil vztah se svou partnerkou. Psychicky totiž neustál smrt člověka, kterého zabil při autonehodě, a život se mu rozpadl. Petru Feitovi se splnil velký sen. Dočkal se okamžiku, kdy mu vypršela třetina trestu a podává si žádost o podmínečné propuštění.

My z jednoho města

Petru Feitovi nadešel nejdůležitější okamžik jeho dosavadního výkonu trestu. Mohl by odejít domů za svou partnerkou a všemi svými blízkými. Ale to jenom v případě, že by mu vyšlo podmínečné propuštění ve třetině trestu. Nechá se soudce Čapek přesvědčit, že roční pobyt za mřížemi splnil v Petrově případě svou nápravnou úlohu? Zatímco odsouzený Feit se snaží dostat ven, František Kotvald absolvuje vstupní filtr pro odsouzené. Ukazuje se, že projít přijímacím procesem a stát se plnohodnotným vězňem je pro člověka, který nastupuje trest, práce na celý úvazek.

Algoritmus viny

Františku Kotvaldovi začíná nástupní fáze výkonu trestu. Ocitá se tak před úkolem přivyknout statusu odsouzeného, což v jeho případě není jednoduché, protože svou vinu

stále vnitřně odmítá. Ředitel teplické věznice Petr Blažek učí odsouzené základům kresby. Petr popisuje nápravnou funkci výtvarničení jako způsob, kterým lze zabránit, aby české věznice byly stále přeplněnější. Odsouzený Feit se smiřuje se skutečností, že za mřížemi stráví další dlouhé měsíce a pokorně se vrací k výtvarné práci na Vzkazovníku. Petr Dorník bez přestání myslí na děti, zatímco jeho blízcí před sebou mají důležitou povinnost: vybavit na cestu takzvaný nárokový balík, který lze do věznice odeslat pouze jednou za půl roku. Petrova máma a sestra přitom vzpomínají na první okamžiky po autonehodě a na okolnosti, kterými tato tragédie trvale poznamenala jejich rodinný život.

Odemčený svět

Petr Dorník se stále potýká s pocitem viny za to, co způsobil. Trápí ho také stesk po dětech. Na první volné vycházce, poprvé mimo zdi věznice, se uvidí se svou rodinou. Petru Feitovi se přiblížila polovina trestu. Začíná podivný závod s časem. Frantovi končí nástupní fáze výkonu trestu, což ho dostává do čím dál většího stresu. Odborná komise totiž brzy rozhodne, zda ho doporučí do výkonu trestu v Teplicích, jak by si přál, nebo zda ho převezou do některého z velkých kriminálů. A jelikož jsou mu zdaleka ne všichni z řad personálu nakloněni, zůstává Frantův osud do posledního okamžiku krajně nejistý.

Výstava Uzamčený svět

K uvedení dokumentárního cyklu připravila Česká televize ve spolupráci s Vězeňskou službou ČR výstavu výtvarných prací odsouzených, které vznikly pod odborným vedením vězeňských služeb České republiky, Německa a Polska. Výstava potrvá od 8. února do 31. března, každý den od 10 hodin do 18 hodin v hotelu Květnice (Na Květnici 1105/10, Praha – Nusle). Komentované prohlídky se konají 15. února, 8. a 22. března.

Rodina je nejvíc

Dokumentární cyklus, který hledá naději tam, kde ji ostatní ztrácejí.

Ve spolupráci s Ministerstvem práce a sociálních věcí vznikl cyklus sedmi dokumentů o rodinách v krizi a možnostech jejich záchran. Jak funguje systém sociální pomoci? Jednou z možností je zapojit do řešení problému širší rodinu prostřednictvím rodinné konference a podpořit aktivity, které by pomohly krizi odvrátit. Sociální pracovníci, dobrovolníci, neziskové organizace a charity se zapojují do spolupráce, ale ani tato podpora není účinná bez aktivní účasti rodiny. Alkoholismus, dluhová past, nemožnost získat práci, ale i úmrtí v rodině mohou způsobit, že úřady zvažují odebrání dítěte do ústavní péče. Vážný zásah do života dítěte by však měl přijít až poté, co jsou vyčerpány všechny možnosti nápravy.

Bitva o Josefa

Mladá maminka Slávka se stará o malou Denisku. Její dvánáctiletý syn Josef byl svěřen do péče babičky, Slávka měla totiž problémy s alkoholem. Snaží se si uspořádat život, aby nepřišla i o dceru. Komunikace s rodinou, která může pomoci situaci řešit není z mnoha důvodů snadná.

Jak probudit Petra

Edita se stará o jedenáct dětí. Starší syn Petr chodí za školu a má řadu kázeňských problémů. Věc dospěla tak daleko, že mu hrozí odebrání z rodiny a umístění do dětského domova. Rodinná konference, na níž se sejde celá početná rodina, by měla pomoci tuto hrozbu odvrátit.

Ve jménu syna

Rozvod rodičů je pro dítě vždy velmi náročný. Marcela a Milan se ale navíc nedokáží shodnout na základních pravidlech péče o syna. Předtím, než bude muset jejich situaci řešit soud, se pokusí ještě o setkání na rodinné konferenci, která by mohla soudní tahanice odvrátit.

Domov pro Karšulínovy

Nikola s Antonínem bydlí na ubytovně. Mají spolu čtyři děti, páté je na cestě. Přesto se starají jen o malou dcerku, ostatní

scénář a režie: Dagmar Smržová, Jana Počtová Alena Derzsiová, Tomáš Kratochvíl

vedoucí projektu:

Dagmar Smržová

dramaturgie a výkonná

producentka: Veronika Slámová

kreativní producent: Petr Kubica

děti jim byly odebrány a žijí v dětském domově. Bez práce a finančních prostředků mají problém se o děti postarat, i když si moc přejí jejich návrat.

V bludném kruhu

Rodina Hospodářských má pět dětí. Tři děti žijí v ústavní péči téměř od narození. Další dva synové se před dvěma lety vrátili zpět do rodiny, ale nyní jim znovu hrozí, že budou muset do dětského domova. Rodiče se s tím nechtějí smířit. Dokážou pochopit, že pro jejich záchranu je nutné leccos změnit?

Když bude táta na vozíku

Honza je na vozíku. Donedávna se o něj starala jeho žena, se kterou mají osmiletou dcerku. Bohužel však nečekaně zemřela a teď je Honza na výchovu dcery sám. Pokud se nenajde pomoc, rodinná tragédie se ještě znásobí.

Když ne dům, tak děti

Klidný rozchod rodičů komplikuje majetkové vypořádání a soudní rozhodnutí, které nečekaně svěří všechny potomky do otcovy péče.

Máma z basy

Motivace mateřskou láskou funguje

Andy, Petra a Bára. Tři osudy, které se spojily ve věznicí ve Světlé nad Sázavou. Právě tady funguje oddělení, kde si matky mohou odpykávat trest společně se svými dětmi. Mateřské pouto totiž může být tou nejsilnější motivací k lepšímu a zodpovědnějšímu životu. Ve Světlé nad Sázavou si takto odsedělo trest už 118 žen a zpět do vězení se jich vrátilo za celou dobu jen sedm. Podle statistik je totiž běžná recidiva u žen v ČR kolem 60 %, ale v tomto oddělení je to pouze kolem 6 %. Mezi přemítáním o prohřešcích a péčí o dítě se každé z nich honí hlavou stejná věc – dostat se na vytouženou svobodu, a to co nejdřív. Zlom přichází ve chvíli, kdy jsou jí všechny ženy na dosah. Každá za jiných podmínek, každá s jiným zázemím, všechny ale pojí mateřská láska. Bude stačit k tomu, aby se nevrátily do vězení? Rutinní situace z běžného života věznic střídá realita všedního dne. Jistotu světa za mřížemi nahrazuje nedostatek práce, starost o děti i snaha zapadnout do společnosti. Každá z trojice žen zatoužila po svobodě, ale naučí se s ní vůbec žít?

„Tento film je dojemnou sondou do rodinného života bývalých trestankyň, které se se svým životem a svojí minulostí vypořádávají každá po svém. Je zajímavé sledovat a porovnávat jejich odlišné přístupy k mateřství a životu,“ říká kreativní producentka **Alena Müllerová**.

scénář, režie a námět:

Veronika Jonášová

dramaturgie: Ivana Pauerová

kamera: Jarmila Štuková

výkonný producent ČT: Jiří Vlach

producent: Pavla Janoušková
Kubečková, Nutprodukce s.r.o.

koprodukc: Česká televize

kreativní producentka ČT:

Alena Müllerová

Rovnýma nohama

Časoběrný dokument o odchodu z dětského domova

Mirek žil v dětském domově od tří let, jeho matka byla alkoholička a otec ve výkonu trestu. Katka byla ve třinácti letech znásilněna a otěhotněla, v dětském domově pak žila i se svou malou dcerkou. Bohunka a její bratr Miro odešli od své rodiny do ústavní péče ve třinácti letech od otce, který pil. Životy čtyř hrdinů začali tvůrci filmu sledovat v roce 2008 na prahu jejich dospělosti. Do začátků dostali od sociálního systému vzdělání, materiální výbavu, našetřené peníze a někteří i startovací bydlení. Rovnýma nohama ale spadli do prázdna bez rodičovských vzorů a citových vazeb. Jak se jim dařilo vybudovat vlastní živobytí, mapovali tvůrci filmu celých osm let. Podařilo se Mirkovi vydělat peníze a postarat se o svoje děti, jak si přál? Splnil se Bohunce sen o velké šťastné rodině? Našla Katka dobrého otce pro svou dcerku a stal se Miro sólistou operního domu? Film nabízí i pohled pečujících profesionálů z dětských domovů a je pobídkou k hlubší veřejné debatě o potřebách dětí v ústavní péči. „Téma ústavní péče o děti a těžká situace mladých dospělých odcházejících do života z dětského domova se objevila v posledních letech v řadě dokumentů, což potvrzuje, že jde o důležité a palčivé společenské téma a zároveň i o silné lidské příběhy,“ říká kreativní producentka **Alena Müllerová**.

Případ pro ombudsmanku

Nová řada publicistického cyklu

Případ pro ombudsmanku navazuje na předešlé řady Případ pro ombudsmana a Ochránce. Dvanáctidílný dokumentární seriál představí divákům České televize typické případy, kterými se v poslední době zabývala Veřejná ochránkyně práv Anna Šabatová. Ať už jde o šikanu v práci, sousedské spory nebo například nárok na starobní nebo invalidní důchod. Současně diváci nahlédnou i do zákulisí práce ombudsmanky a celého úřadu. „Přestože Veřejný ochránce práv funguje v naší zemi bezmála dvacet let, mnoho lidí stále neví, v jakých případech se na tento úřad obracet. A s tím by měl divákům náš cyklus, který vznikl ve spolupráci s úřadem pod vedením Anny Šabatové, pomoci,“ říká kreativní producentka **Lucie Kapounová**.

scénář: Johana Kotišová
režie: Zdeněk Skokan, Petr Kotrla, Petr Stodůlka
dramaturgie: Iryna Shkaruba, Tomáš Koňářík
výkonný producent: Igor Chvála
kreativní producentka: Lucie Kapounová

Inkluze

Inkluze z pohledu dětí i dospělých

Jak povinnou inkluzi vidí samotné děti? Nakolik je jejich tížnost vnucená rodiči? Režisér Tomáš Škrdlant se ve svém dokumentu ohlíží zpět do doby, kdy sám vyrůstal. Do doby, kdy nebylo možné si typ základní školy vybrat. Nyní je skutečnost jiná. V rodinách se vedou bouřlivé debaty a řada rodičů se snaží zorientovat v tom, co je pro jejich děti dobré, a naráží přitom na to, co je možné. Cílem dokumentárního filmu je do hloubky prozkoumat výsledky inovativních procesů ve školství s důrazem na povinnou inkluzi. Režisér vychází z předpokladu, že náš svět netvoří pouze schopní a soutěživí jedinci. Rodiče investují maximum a obětují se, aby posunuli své dítě dopředu na startovní čáře. Autor snímku si klade za cíl pozorovat a dlouhodobě zachycovat protagonisty pouze v autentických rozhovorech a situacích, kdy se nestylizují. Již mnohokrát vyzkoušenou metodou autora je nashromáždit unikátní materiál osobních, upřímných výpovědí a ve střihně vystavět komplexní portrét problému a doby skrze dané téma. Autor sleduje situace při výuce, o přestávkách, ve škole i kolem školy. Při práci se zaměřuje, jak na normální, zdravé děti, tak na děti s fyzickým postižením – sluchovým, zrakovým, pohybovým, s potřebou podpůrných přístrojů, děti s neurologickým postižením – autisty, děti s lehkými mozkovými dysfunkcemi, děti jiné národnosti, které si osvojují český jazyk, a na romské děti. Své reflexe připojí všichni, kdo každodenně vytvářejí vzdělávací systém.

„Inkluze je slovo, které se posledních pár let intenzivně skloňuje především v prostředí českého školství a médií, ale jeho význam ještě nedávno nikdo pořádně neznal. Tomáš Škrdlant zkoumá, jak se inkluzi daří v praxi hlavně prostřednictvím dětí, což z cizího slova najednou činí přímočarou reflexi,“ říká kreativní producentka **Martina Šantavá**.

scénář, režie, námět a kamera: Tomáš Škrdlant
dramaturgie: Barbora Kopecká, Veronika Korčáková
výkonný producent: Roman Blaas
kreativní producentka: Martina Šantavá

Dvojitý život spartakiád

První porevoluční zpracování tohoto fenoménu

Snímek sleduje spartakiády jako politický rituál. Pomocí oficiálních dobových záznamů, ale i instruktážních filmů a choreografických nákrešů popisuje účely i prostředky, kterých režim používal, aby posiloval žádaný charakter vztahu režimu a společnosti. Smyslem synchronizovaného pohybu statisíců cvičenců na Strahovském stadionu, největším stadionu světa, bylo doslova „ztělesnění“ zvláštního konceptu socialistického lidu, který měl být zdrojem vší moci a zároveň zcela tvárný podle přání vládnoucí strany. Druhá rovina filmu sleduje zkoumaný fenomén naopak z pohledu cvičenců a diváků, skrze amatérské a poloamatérské záznamy ukáže, zda se režimu jeho ambice dařilo naplňovat, či zda si lid spíše spartakiády osvojil a vyplnil vlastním obsahem – transformoval je do jejich karnevalového opaku. „Spartakiády představují příležitost, jak lépe porozumět dynamickému vztahu československé společnosti a komunistické diktatury. Dokument je jakousi vizuální polemikou s převládajícím pohledem na společnost během komunismu jako na pasivní objekt mocenské ideologické manipulace,“ říká spoluautor scénáře **Petr Roubal**. Ten je také autorem knihy *Československé spartakiády*, za níž byl oceněn cenou Magnesia Litera a při jejíž tvorbě nashromáždil rozsáhlý obrazový materiál.

Kibera: Příběh slumu

Navzdory drsným podmínkám se rozhodli proměnit nelítostné prostředí v lepší místo pro život

Kibera, jeden z největších slumů Afriky, se nachází v Nairobi, hlavním městě Keni. Žije zde několik set tisíc lidí, kteří navzdory chybějícím základním službám, jako je zdravotnictví, školství, sanitace či bezpečnost, našli obdivuhodný způsob, jak se vyrovnat se svojí dennodenní realitou. Dokument vypráví o lidech, kteří se navzdory drsným podmínkám rozhodli proměnit nelítostné prostředí v lepší místo pro život. „Zjistili jsme, že život ve slumu není jenom jedno velké utrpení. Pod celou tou ‚fasádou‘, která vypadá velmi rozdílně od naší reality – extrémně odlišně, někdy až děsivě, se ve skutečnosti skrývá něco, co je nám všem blízké – chuť žít a realizovat se ve světě, do kterého se narodíme. Ve slumu jsme našli mnoho obdivuhodných lidí a hlavně blízkých přátel,“ vzpomíná na natáčení režisér **Martin Páv**.

Umělci ze skupiny Maasai Mbili se svým uměním snaží dát místu identitu a lidem pocit, že vědí, kam patří. Učitelka Benta, která je HIV pozitivní, ve svém domě založila školku pro děti z HIV pozitivních rodin, aby jim pomohla vyrovnat se se stigmatizací. Další z postav je Tanker, bývalý profesionální boxer, který pro mladé lidi ze slumu postavil boxerskou školu, kde je učí disciplíně a sebeobraně. Vypravěčem filmu je Don – mladý fotograf, který strávil celý život ve slumu. Svými fotografiemi se snaží dokázat, že Kibera je především místo s velkým potenciálem, plné kreativních jedinců, kteří se naučili prostředí slumu využít na maximum, usilovat o lepší budoucnost a hájit tak svoje práva. Jsou to právě oni, kteří nahrazují chybějící služby a činí tak místo pro své sousedy lépe obyvatelným. Film sleduje, jak tento neformální systém funguje a je-li možné jej udržet, i když přijde do konfliktu s formálním – během frekventovaných politických nepokojů. Podaří se Kibera udržet svou tvář i během prezidentských voleb 2017?

Film získal Cenu diváků na Mezinárodním filmovém festivalu dokumentárních filmů v Jihlavě.

scénář a režie: Martin Páv
dramaturgie: Alice Růžičková
námět: Eva Kroutílková, Jiří Pász, Raphael OKongo, Simmon OKongo
kamera: Petr Racek
hudba: Ondřej Mataj
střih: Matěj Beran
výkonná producentka ČT: Kateřina Kovářová
producent: Zuzana Kučerová – Frame Films
podpořil: Státní fond kinematografie
kreativní producent ČT: Petr Kubica

Svědkové Putinovi

Snímek, který se stal vítězem dokumentární sekce na loňském festivalu v Karlových Varech

„Totéž se může stát kdekoliv jinde. I na Západě politici přestali cítit zodpovědnost. To platí jak o Trumpovi, tak o českém prezidentovi,“ tak uvedl snímek režisér **Vitaly Mansky**. Píše se rok 1999. Dosavadní ruský prezident Boris Jelcin půl roku před vypršením svého funkčního období zcela nečekaně abdikuje a řízením státu pověřuje premiéra Vladimíra Putina. Tímto osudovým okamžikem začíná nový dokument renomovaného režiséra Vitalije Manského, který se jako dvorní prezidentský kameraman dostal do nitra kremelské politiky a přináší tak nečekané svědectví o začátku putinovské éry. A o tom, kdo všechno jsou vlastně Svědkové Putinovi. Tento snímek je tak trochu ruský Občan Havel. Manskému se podařilo natáčet v bezprostřední blízkosti ruských prezidentů, podobně jako kdysi Pavlu Kouteckému. Samozřejmě s tím, že ruská realita je oproti té české daleko drsnější. Režisér ve filmu formuluje myšlenku, že ten, kdo přihlíží nespravedlnosti a nic nepodnikne, stává se nejen svědkem, ale i spoluvíníkem této nespravedlnosti.

scénář, režie, kamera:

Vitaly Mansky

dramaturgie: Alice Růžičková

hudba: Karlis Auzans

střih: Gunta Ikere

zvuk: Anrijs Krenbergs

výkonná producentka ČT:

Kateřina Kovářová

producent: Natalia Manská –

SIA VERTOV – Lotyšsko

koproducenti: Gabriela Bussman –

Golden Egg Production – Švýcarsko,

Filip Remunda – HYPERMARKET

FILM – Česká republika,

Česká televize

podpořily: Státní fond

české kinematografie,

Cultural Capital Foundation of Latvia,

Swiss Regional Funds

kreativní producent ČT: Petr Kubica

účinkují: Vladimir Putin,

Michail Sergejevič Gorbačov,

Boris Jelcin

Bohu žel

Dokument s podtitulem Tato země není vaše

Film vzniklý v koprodukcí společnosti freeSaM a České televize představuje několik cizinců s různým vztahem k České republice. Dokumentarista Saša Dlouhý sledoval po dobu několika let šest uprchlických příběhů, které se v určitém momentě protunuly právě v Česku. Jeho film Bohu žel tak na osudech konkrétních lidí mapuje český přístup k migrační krizi. Jaký je rozdíl, když za imigračním úředníkem přijde Nigerijec, Syřan nebo Rus? „Dokument jsem zamýšlel jako sondu do života cizinců v současném Česku. Ačkoliv jsem se v něm snažil vyhnout všem aktuálně známým politikům parazitujícím na lidském strachu, film přesto zahrnuje i politickou rovinu,“ říká režisér a kameraman **Saša Dlouhý** a dodává: „Téma se mě dotýká i jako občana státu, ze kterého lidé v historii spíše utíkali a hledali útočiště jinde ve světě. Teď na to ale zapomínáme.“

Příběhy hlavních aktérů jsou rozmanité: Vladimír musel z politických důvodů opustit Rusko; Olalekan se v Nigérii nechtěně zapletl s teroristickou organizací; stavební inženýr George nemohl zůstat v centru Islámského státu v Sýrii; Gruzínek Zurab, fyzik a akademik, uniká nespravedlivému soudu. Jedno mají společné – nikdo si svůj osud nevybral dobrovolně. Ne všichni z nich touží po Česku, ale Česko pro ně představuje záchranu, někdy přechodnou, jindy definitivní stanici. „Dokument Bohu žel ukazuje pestrou řadu občanů různých národností žijících u nás. Film v dobrém slova smyslu ukazuje obyčejnost a každodennost těchto lidí, kteří se tak nijak výrazně neliší od nás, krom toho, že nás mohou obohatit svoji kulturou a jazykem,“ říká kreativní producentka **Martina Šantavá**.

scénář, režie, námět a kamera:

Saša Dlouhý

dramaturgie: Jana Hádková

výkonný producent ČT:

Roman Blaas

producent: FreeSaM – Saša Dlouhý,

Gogo Lab – Ketí Machavariani

koproducent: Česká televize

podpořil: Státní fond kinematografie

kreativní producent ČT:

Martina Šantavá

Noví sousedé

Šestidílná série dokumentárních filmů EBU o cizincích a jiných příslušnících minorit

scénář a režie:
Theodora Remundová
dramaturgie: Tereza Adámková
kamera: Jan Šípek
výkonný producent: Jiří Vlach
 kreativní producentka:
Alena Müllerová

Zadlužili se a opustili své domovy kvůli příslibu dobré práce v České republice, ocitli se ale v bludném kruhu špatně placených zaměstnání bez možnosti návratu domů. Dokumentární cyklus vznikl pod záštitou Intercultural and Diversity Group. V roce 2018 se účastní sedm evropských vysílatelů. Kromě České televize se zapojila chorvatská HRT, slovinská RTVSLO, RTP z Portugalska, TVP z Polska, španělská RTVE a NTR z Nizozemí. Česká televize přichází s příspěvkem Nepálci v Jablonci.

Čtyři mladíci z Nepálu motivováni lákavými sliby pracovních agentur si vzali vysoké půjčky a odjeli do České republiky, aby finančně zajistili své rodiny. Byli připraveni na tvrdou práci, ale ne na to, že za ni nedostanou adekvátní odměnu. Nízký výdělek pokrývá pouze jejich dluhy. Navíc možnost integrace v české společnosti je pro ně téměř nulová, protože stále pracují. Místní jsou navíc přesvědčeni, že tito „noví sousedé“ svými nízkými výdělky kazí trh práce a tudíž jsou pro ně hrozbou. Jak se Nepálcům žije ve vakuu mezi pozdním příchodem ze směny a dalším vstáváním ještě za tmy, kdy jim jediné spojení s domovem poskytují jejich chytré telefony? Režisérka Theodora Remundová empatickým a obrazově vytříbeným způsobem ohledává, jak si tito mladí muži prostřednictvím svých tradičních rituálů i díky snaze učit se česky a seznamovat se s místními tvoří domov v Jablonci nad Nisou.

Batalives

Jak se proměnil sen o zlaté budoucnosti postavené podle jednoho nápadu dvou geniálních megalomanů?

Během dvacátých let minulého století začal Tomáš Baťa, globální ikona podnikání z malého československého města Zlína, budovat úplně nová města po celém světě, aby mohl se svou společností úspěšně expandovat. V následujících několika desetiletích založil více než třicet měst s unikátním sociálním a architektonickým modelem. Do dnešní doby jich přežilo jen několik. Dokumentární film vypráví o lidech, kteří všichni žijí ve stejném městě, i když každý na jiném konci světa. Prostřednictvím jejich příběhů poznáváme současnou situaci v nizozemském Batadorpu, indickém Batanagaru, brazilské Bataypoře, kanadské Batawě. A také ve Zlíně, kde to všechno před osmdesáti lety začalo. Ačkoliv hrdinové filmu pocházejí z velmi odlišných prostředí, spojuje jejich města stejná historie.

scénář, režie a námět:
Karolína Zalabáková, Petr Babinec
dramaturgie: Tereza Adámková
kamera: Lukáš Gargulák
výkonný producent ČT:
Roman Blaas
producent: Cinebon, s. r. o.
koproducti: Univerzita
Tomáše Bati ve Zlíně
kreativní producentka ČT:
Martina Šantavá

Hasiči

Osudy rytířů 21. století

Hasičská stanice Liberec je bod, který ochraňuje prakticky celé Liberecko, neboli slangově – Zónu Sever. Pracuje v ní šedesát chlapů, kteří jsou ve třech směnách, dvacet čtyři hodin denně, přichystáni zachraňovat majetek, zdraví i životy. Po dobu jednoho roku s nimi dokumentaristé byli takřka denně. Sledovali, jak pracují, žijí a připravují se být vždy tam, kam se ostatním moc nechce. Sledovali také, co všechno musí umět, co musí obětovat a co to vlastně znamená být hasič. Jaké je to žít s přísahou, že pro záchranu ostatních jsem ochoten kdykoliv položit i vlastní život. „Proniknout do života profesionální ha-

režie a námět: Jiří Fedurco
dramaturgie: Filip Novák, Jakub Režný
výkonný producent: Roman Blaas
kreativní producentka: Martina Šantavá

sičské stanice nebylo nic jednoduchého. Každý její pracovní den je úplně jiný, práce je to nesmírně těžká, nebezpečná, psychicky náročná a výrazně ovlivňuje i běžný život všech našich hrdinů. Přesto doufám, že se nám podařilo být věrně u toho, abychom divákům zprostředkovali nevšední zážitek ze zásahu," říká **Martina Šantavá**, v jejíž tvůrčí producentské skupině cyklus vznikl.

Šestidílný dokumentární seriál České televize ukáže nejen zásahy hasičů proti živlům – ohni, vodě, větru, záchranu životů při autonehodách, ale i jejich neustálou a důkladnou přípravu. Protože když jde o lidské životy, hasič nesmí zaváhat, nesmí ani na vteřinu nevědět, co a jak má dělat. Diváci uvidí i každodenní rutinu, dlouhé hodiny při čekání během směn na stanici, ovšem při čekání, která se jen málokdy dají nazvat pohodou. Hasič totiž nemůže zahálet, ani když není přímo v akci – stovky a tisíce hodin cvičení a tréninku zvyšují šance všech – tedy nejenže zachrání cizí životy, ale sami se z akce vrátí živí a zdraví.

Česká národní banka

Nejvyšší bankovní instituce očima režiséra snímku Velká noc

V letošním roce se připomene sté výročí zavedení české koruny. Za účasti špiček ČNB i nezávislých odborníků režisér Petr Hátle vytváří portrét instituce, kterou každý zná, ale jen málokdo chápe, jakou roli ve společnosti zastává. Je veřejně známou skutečností, že míra osobní finanční gramotnosti není napříč českou populací nijak zvláště vysoká. O to nižší je pak úroveň porozumění obecnějším ekonomickým principům a mechanismům, které ovlivňují ekonomiku celého státu – a skrze ní opět i životy každého z nás. I takzvané devizové intervence patřily k tématům, jež v uplynulých letech mnohdy bouřlivě rezonovaly českou společností, byť jen její nepatrná část má tušení, v čem vlastně spočívaly a proč.

scénář: Přemysl Čech, Martin Švehla, Petr Hátle
režie: Petr Hátle
dramaturgie: Jakub Mahler
kamera: Prokop Souček
výkonná producentka: Kateřina Kovářová
kreativní producent: Petr Kubica

Otevřená pevnost

Století podle alma mater moravské metropole

Dokumentární film sleduje živý organismus Masarykovy univerzity v průběhu jednoho roku na pozadí historických událostí, které spoluvytvářely její osud i směr celé naší společnosti po uplynulé dramatické století. Masarykova univerzita ve snímku nefiguruje jako pasivní objekt dějin, ale jako jejich aktivní spoluvůrce. Film se pohybuje od přijímacích zkoušek a přes nejrůznější akademické rituály a události se dostává až k velkému finále studentského života, jímž jsou magisterské promoce. Sleduje, co podstatného se v univerzitním společenství mezi lidmi utváří a jakým způsobem se v něm přemýšlí. Po sto letech existence Masarykovy univerzity dokument zve na prohlídku jejích moderních a rekonstruovaných prostor v architektonickém kontextu města Brna, v nichž dochází k bádání, výuce a vzniku nových poznatků. Ukazuje prostředí moderního kampusu, který je ve středoevropském prostoru unikátem, špičkové multidisciplinární vědecké pracoviště CEITEC, prostory jednotlivých fakult. Spolu s vyučujícími a studenty se film zabývá širší otázkou, nakolik má být Masarykova univerzita pevností oddělenou v zájmu své autonomie a akademických svobod od okolní společnosti a nakolik má být spolupracujícím společenským hráčem.

scénář a režie: Ivo Bystřičan

dramaturgie: Martin Polák

kamera: Jiří Strnad

výkonný producent: Pavel Plešák

koproducent: Masarykova univerzita

kreativní producent: Dušan Mulíček

účinkují: Josef Bejček, Mikuláš Bek, Jiří Hanuš, Miloš Gregor, Libor Jan a další

Cesty do krajin pólnočního slunce

Za polární kruh s Kryštofem Hádkem

scénář, režie, námět a kamera:

Ladislav Moulis st.

dramaturgie: Jana Hádková

výkonný producent: Roman Blaas

kreativní producentka:

Martina Šantavá

komentář čte: Kryštof Hádek

Jedná se o cyklus o cestách českých dobrodruhů po Špicberkách a Grónsku. Pěšky, lodí, na lyžích. Jde o unikátní dokument z českých výprav do extrémního prostředí, k mezní hranici přežití člověka. Tvůrci se zaměřili na dech beroucí scénérii a samozřejmost, s jakou místní přijímají těžký život. Tématem jsou také klimatické změny, které mají obrovský dopad na budoucnost oblasti. Jen v Grónsku taje deset procent pitné vody na Zemi, moře stoupá, ložiska nerostného bohatství se odhalují a sílí mezinárodní boj o nároky na jeho těžbu. Sever se rychle mění a délky této sérii může divák lépe pochopit jak a proč.

Obrazy pražské periferie

Po stopách jednoho z nejdelších pražských potoků

scénář, režie a námět:

Josef Čísařovský

dramaturgie: Jana Hádková

kamera: Michal Němec

výkonný producent ČT: Roman Blaas

koproducent: Synergia Films s.r.o.

kreativní producentka ČT:

Martina Šantavá

Zakladatel české dokumentární školy, režisér Jiří Lehovce, nasnímal v létě roku 1935 fotografický scénář nazvaný Botič – potok chudých. Podél třiatřiceti kilometrů dlouhého toku Botiče vytvořil pozoruhodnou sérii černobílých fotografií. Stala se nejen dokumentární sondou do života lidí kolem řeky, ale i ojedinělým svědectvím. Na základě terénní analýzy vyšlo najevo, že Lehovce na mnoha místech Botiče nafotografoval dnes již neexistující pražské scenérie. Velkou část původního toku pohltila hostivařská přehrada, další část Botiče byla v několika úsecích svedena do podzemí. V industriální zóně Michle (Pražské plynárny a teplárny, vlakové seřadiště Praha-jih) se z Botiče stala ponorná řeka. Film není jen o Botiči. Je zároveň pamětí, jak vypadala krajina ve 30. letech 20. století, jak se proměnily dvorky a pole na místa, kde jsou průmyslové zóny a hypermarkety. Film rekonstruuje pražský venkov a předměstí – jak to vypadalo tehdy a dnes. „Hraniční povaha periferie, která není ani zanikající přírodou ani mizejícím městem, přitahovala několik generací českých umělců. Filmová esej přibližuje fotoscénář dokumentaristy Jiřího Lehovce z roku 1935, fotografie Josefa Sudka pražské periferie z 50. let, vyznání lásky k periferii v denících Pavla Juráčka z 60. let a nakonec i motivy městského předměstí v díle Kamila Lhotáka,“ přibližuje režisér **Josef Čísařovský**.

Nosorožci ze zkumavky

Přírodopisný dokument představuje možnosti záchranu jednoho druhu před úplným vyhynutím

Nosorožec tuponosý severní je v současné době neohroženějším zvířetem na světě. Dokumentární film sleduje snahu mezinárodních vědeckých týmů zabránit zmizení tohoto druhu z povrchu planety díky možnosti konzervace jeho DNA. Jediným bezpečným místem, které v současnosti umožňuje přežití vzácných nosorožců, jsou laboratorní lednice a hluboký mráz, potažmo zkumavky, ve kterých je jejich vzácná DNA uchovávána. Film zachycuje jedinečný vznik nosorožčího embrya v laboratoři i narození prvního mláděte počatého umělým oplodněním. Představena je historie druhu v celosvětovém kontextu a všechny dramatické okolnosti, které vedly k definitivnímu vyhubení nosorožce tuponosého severního ve volné přírodě. Zachyceny jsou i příběhy významných jednotlivců, kteří se neutěšený stav pokusili změnit. Jedním z nich byl i Josef Vágner, bývalý ředitel ZOO ve Dvoře Králové nad Labem, kterému se díky výpravám do Afriky také podařilo přispět do boje o záchranu ohrožených nosorožců. „Josef Vágner byl jedním z prvních, kdo přivezl z Afriky nosorožce tuponosého v 70. letech 20. století do Evropy pro svoji ZOO ve Dvoře Králové. Teprve dnes se zpětně ukazuje, kolik toho pro záchranu tohoto živočišného druhu už tenkrát udělal,“ uzavírá kreativní producentka **Martina Šantavá**.

scénář: Cintia Garai, Robert

Carrubba, Attila Dávid Molnár

režie a námět: Attila Dávid Molnár

dramaturgie: Tereza Adámková

kamera: Marcell Zsolt Tóth, Cintia

Garai, Benjamin Sivo, Balász Tisza,

János Lerner

výkonný producent ČT: Roman Blaas

producent: Film Jungle Society

koproducent: Wildlife Messengers

kreativní producentka ČT:

Martina Šantavá

Slepý Gulliver

Film o rozostřeném vidění světa a cestovateli, který hledá způsob, jak jej pochopit

scénář a režie: Martin Ryšavý
kamera: Jan Šuster
dramaturgie: Vít Janeček
výkonná producentka ČT: Marie Nedbálková
producent: Klára Žaloudková, Radim Procházka – Background Films
koproducent: Česká televize
kreativní producent ČT: Petr Kubica

Jeden z nejvýraznějších současných českých filmařů a literátů, dvojnásobný držitel ocenění Magnesia Litera Martin Ryšavý je sám ústřední postavou svého nového, filosoficky laděného cestopisného filmu. Účastní se ukrajinského Majdanu, transsibiřskou magistrálou se vydává přes Rusko, plaví se po řece Kolymě, potkává kočovné pastevce sobů, vojáky, mystiky, umělce a učence. Snaží se porozumět aktuálnímu stavu dvou momentálně znepřátelených zemí bývalého sovětského impéria. Rámcovou situací filmu tvoří rozhovor s pražským optikem Jakubem Thurim natočený během vyšetření režisérova zraku. Spolu s cestopisným materiálem dává nahlédnout do vědomí cestovatele bloudícího ve vzpomínkách a stopách smyslových vjemů z výprav do vzdálených končin a hledajícího způsob, jak je pochopit, uspořádat a sdělit.

Místa života

Je lepší více naslouchat samotné krajině, než jí vnucovat svojí vlastní představu

Průvodce Tomáš Gremlica poutavým způsobem přibližuje, jakou tíhou dopadá lidská potřeba těžít potřebné zdroje na naši budoucnost, a názorně ukazuje, jak si lze vybrat dobrou, ale také špatnou cestu k nápravě. Může jít o těžbu uhlí, kamene, písku nebo štěrku. Nicméně výsledek je vždy tentýž – dojde k masivnímu zásahu do krajiny, do přirozeného a promyšleného biotopu, který funguje jako jeden velký organismus. Zpravidla je tento organismus narušen, nebo úplně zničen. Zvířata se odstěhují jinam, rostlinné populace zaniknou, z krajiny zmizí voda, mnohdy pak s ní i veškerý život.

Příroda se ale i s mnohdy radikálními zásahy pustila do boje. Po určitém čase se totiž v téměř každé lokalitě začnou objevovat první rostliny, hmyz a nakonec i živočichové. Přes nepříznivé okolnosti jsou tyto organismy schopny zabydlet vlastně jakýkoli vytěžený či jinak zdevastovaný prostor. A jsou-li podmínky příznivé, a pomoc přírodě citlivá, může taková znovuzrozená krajina dokonce přilákat chráněné druhy a stát se unikátním biosystémem. Jen je třeba postupovat s rozmyslem a mnohdy i podle pravidla, že méně je někdy více. Rozloha těchto ploch zabírá přes 1200 km², což dělá přes 1,6 procent z celkové plochy České republiky.

scénář a režie: Jakub Skalický
dramaturgie: Filip Novák
kamera: Radka Šplíchalová
výkonný producent ČT: Roman Blaas
koproducent: Orbis Pictures s.r.o
kreativní producentka ČT: Martina Šantavá

GurmetLab

Každý kuchař je v podstatě chemik

Proč se nízkotučná smetana v omáčce sráží? Proč se rybí maso vaří krátce a hovězí dlouho? Proč sůl funguje jako skvělý konzervační prostředek? Televizní obrazovky i internet jsou plné pořadů o vaření, potravinách, zdravé stravě. Ti nejlepší kuchaři v nich vysvětlují, jak s jídlem pracují profesionálně – ale nikdo už se nezeptá proč. Pořadem provede Jan Hofman, gastronomický „geek“ a Tomáš Popp, manažer českého národního týmu kuchařů a cukrářů. Protože když pochopíme, co se s jídlem děje během vaření, stanou se z nás lepší kuchaři!

scénář: Josef Heřmánek, Ondřej Herskovič

režie: Josef Heřmánek, Ondřej Herskovič

dramaturgie: Pavlína Coufalová – Herafilm, Alice Růžičková – ČT

kamera: Ondřej Herskovič

výkonná producentka ČT: Kateřina Kovářová

producent: Jaromír Herskovič – Herafilm

kreativní producent ČT: Petr Kubica

pořadem provázejí: Jan Hofman a Tomáš Popp

Cesty za hodinářským uměním

Hodinky nejen jako pouhý měřič času

Při cestách za hodinářským uměním navštívíme Švýcarsko, Německo i Japonsko, kde sídlí světově proslulé hodinářské domy. Dodnes si střeží tajemství výroby hodinového vlásku a kromě nejmodernějších technologií a postupů si ponechávají i manuální výrobu. Za strojky měřícími čas jsou příběhy, které se odehrály během staletí, kdy se lidstvo snažilo zachytit běh času. Za jejich vývojem se schovává obrovské množství lidské práce, lidských příběhů, slepých cest i nezdarů, úžasných nápadů i objevů. Tyto malé strojky pomáhaly vyhrát války, přinášely noblesu na královské i carské dvory, provázely lidstvo do mořských hlubin i do vesmíru. Než se staly běžnou součástí našeho života, jejich vývoj a výroba ovlivnily místa, kde vznikaly. „V šestidílném dokumentárním seriálu ukážeme souvislosti vzniku hodinářské výroby v daném regionu, navštívíme staré hodinářské rodiny a zaměříme se i na zajímavá místa a jejich historii v blízkém okolí,“ říká kreativní producentka a režisérka dokumentárního cyklu **Jana Škopková**.

scénář a režie: Jana Škopková

dramaturgie: Jaromíra Hüttlová

kamera: Miroslav Vránek, Miroslav Šnábl, Tomáš Koblík, Michael Polák

výkonná producentka:

Renata Vlčková

kreativní producentka:

Jana Škopková

Krajinou vína

Vinařský cestopis s Václavem Žmolíkem

Objevuje nejen vůně a chutě vín typických pro Moravu a Čechy, ale i kouzelná místa v krajině, kde se jednotlivým odrudám nejvíce daří. Diváci se pomocí televizní kamery seznámí nejen s odrudami starými – jako je Ryzlink rýnský, či Rulandské modré – ale především s víny, která byla našimi vinaři vyšlechtěna. Pálava, Muškát moravský, André či Cabernet Moravia si již vydobily svoje místo v pomyslné síni slávy tuzemských odrud. Na diváky čekají památky, nádherná příroda a setkání s vinaři i jinými znalci regionů. „Byť každý z nás má chuť trochu jinou, musím říct, že na natáčení jsme potkávali samé úžasné vzorky: ať už se víno urodilo na Moravě, nebo v Čechách. Máme se u nás čím pochlubit a stále máme co objevovat. A hlavně je skvělé za vínem vyrazit přímo, nespolehat se jen na regály supermarketů, ale mluvit s vinaři a vnímat víno skrze krajinu, kde vzniká. Během přípravy celého cyklu jsme nachodili mnohem víc kilometrů, než vypili vzorků vína – ale všechny ty výlety byly úchvatné,“ říká průvodce pořadu **Václav Žmolík**.

scénář a průvodce pořadem:

Václav Žmolík

režie: Jan Těšitel

kamera: Aleš Lněnička

dramaturgie: Ivo Cícvárek

výkonný producent: Michael Beran

kreativní producentka:

Lucie Kapounová

Ferdinandovy zahrady II

Zahrady, které vypráví příběh

scénář a námět: Tereza Frcalová
režie: Ivo Macharáček
dramaturgie: Filip Novák
výkonný producent: Roman Blaas
kreativní producentka: Martina Šantavá
pořadem provází: Ferdinand Leffler

Pořad se stal inspirací k proměně českých zahrad, rádce, jak je vkusně, vtipně a prakticky zařídit. Ferdinand Leffler, průvodce pořadem, patří mezi nejvyhledávanější a nejúspěšnější české zahradní architektky, jeho práce je oceňována u nás i ve světě. Zahrady současnosti slouží majitelům ke zpříjemnění jejich života a jsou pokračováním obytného prostoru. I v druhé řadě cyklu bude Ferdinand představené zahrady proměňovat v tomto duchu. „Přineseme především intimnější vstup do rodiny, která zahradu obývá. Navštívíme osm rodinných zahrad, které již byly dříve založeny, a budeme rekonstruovat ty stávající. Přestavba s sebou přináší emoce a občas i rozdílné, někdy dokonce protichůdné názory jednotlivých členů rodiny. Ukážeme zahrady jak městské, tak venkovské, luxusní i lidové a nezapomeneme divákovi nabídnout velmi praktické rady, jak si bude moci na své zahradě sám svou pohodu vytvořit,“ říká zahradní architekt **Ferdinand Leffler** a kreativní producentka **Martina Šantavá** dodává: „Jsem ráda, že v dnešní době už není práce zahradního architekta považována za výtěžek těch nejbohatších, ale že postupem času pronikla i do běžných rodinných zahrad s tím, že plody této práce se časem mnohonásobně zúročí. Ferdinand svým přátelským přístupem a často i jednoduchými univerzálními radami pomáhá kultivovat českou zahradu i krajinu.“

Jak se fotí II

Jak fotit, aby to stálo za to? Pokračování úspěšného seriálu

Rádi cestují a rádi fotí. První řada ukázala, jak povýšit focení rodinné dovolené nebo třeba výletu s přáteli na profesionální úroveň. Milovník cestování s fotoaparátem Jan Šmíd a jeho kamarád, známý válečný fotoreportér Jan Šibík se vydali do dalších šesti destinací, aby divákům předali nové cenné rady. „Cyklus jsme rozšířili o další žánry fotografie. Proto třeba ukážeme, jak se fotí taková událost, jako je karneval masek v Benátkách, nebo jaká jsou specifika při fotografování na sněhu v lyžařském středisku Chamonix. Další díl jsme věnovali novým technologiím – jak nenápadně mobilem fotografovat ve vykřičené čtvrti červených luceren v Amsterdamu, nebo sociální fotografii v Athénách. V Římě jsme se zaměřili na fotografování památek, a jak se při tom vyhnout mase turistů. Závěrečný díl bude z Jeruzaléma, fascinujícího centra tří náboženství, fotografovat budeme i v proslulé ortodoxní židovské čtvrti Me'a Še'arim,“ říká **Jan Šibík**.

scénář: Jan Šmíd
režie: Ivo Macharáček
dramaturgie: Věra Krincvajová
kamera: Pavel Brynych
výkonný producent: Roman Blaas
kreativní producentka: Martina Šantavá
pořadem provázejí: Jan Šibík, Jan Šmíd

Kočka není pes III

Neposlušným kočkám a psům odzvonilo!

režie: Jiří Mádle, Ivo Macharáček, Roman Petrenko, Zbyněk Fiala
dramaturgie: Ladislava Jírová
výkonný producent: Jiří Vlach
kreativní producentka: Alena Müllerová
pořadem provázejí: Klára Nevečeřalová a Rudolf Desenský

Neposlušné kočky a psi se vracejí na obrazovky už potřetí a s nimi i specialisté na výchovu zvířat Klára Nevečeřalová a Rudolf Desenský. V pokračování úspěšného cyklu České televize se oba experti pokusí proniknout do problémů vzájemného soužití lidí a jejich zvířecích přátel a pomoci vyřešit zapletené situace. Poradí například, na co myslet při pořizování štěněte a podívají se i na případy z úvodních řad, jak se je podařilo zvládnout. Se svými příběhy se svěří také herečky Jana Bernášková, Lucie Benešová nebo Sandra Černodrinská. „Náš pořad nejen radí majitelům domácích mazlíčků, jak mají své kočky a psy vychovávat, ale měl by také pomoci vychovat samotné majitele k tomu, aby se naučili se zvířaty správně jednat, což stále není tak jednoduché, jak se na první pohled zdá,“ říká kreativní producentka **Alena Müllerová**, v jejíž tvůrčí producentské skupině pořad vznikl.

Co naše babičky uměly a na co my jsme zapomněli

Pokračování úspěšného cyklu s Terezou a Petrem

scénář: Michaela Učňová
režie: Vít Karas, Jaroslav Berka
dramaturgie: Iva Honsová
kamera: Miroslav Götz
výkonná producentka: Kateřina Kovářová
kreativní producent: Kubica Petr
pořadem provázejí: Tereza Hátleová, Petr Pěkník, Simona Tancerová, Helena Vrábková

Cyklus divákům ukáže, jak se v uspěchané moderní době lidé stále více vracejí k tradičním vyzkoušeným postupům, které nabízejí žít i dnes v „bio“ prostředí s respektem vůči přírodě a dopřát si kvalitní domácí potraviny nebo spotřební věci nezatížené umělou chemickou výrobou. Postupy a recepty předků inspirují nejen diváky vyznávající moderní ekologický životní styl, well fare, fair trade, ale stále více i standardního občana České republiky. V dokumentárním lifestyleovém magazínu diváci uvidí, jak naše babičky dokázaly využít všechno, co jim příroda nabízela. Moderátoři postupně objeví inspirace, které se váží na jednotlivá domácí zvířata nebo využívané rostliny. Tvůrci opráší pozapomenuté dovednosti našich předků. A nezůstanou při tom pouze u jídla a kulinářských receptů. Nabídnou také tipy, jak si poradit, když selže technika 21. století, i jak se postarat sami o sebe. Navštíví místa, kde se na chvíli zastavil čas, a možná v historických tradicích a svátcích naleznou „lék“ na stres dnešního světa.

Alpami nejen za sněhem

Samková a Kraus míří do Alp, tentokrát ne za medailí

„Alpy jsem znala převážně z pohledu sportovce a závodníka. Při natáčení tohoto cyklu jsem ale měla možnost si užít i sluníčka, freeridu a všech ostatních atrakcí, které ta střediska nabízejí, na což většinou nemám vůbec čas. Kromě lyžování a jízdy na snowboardu v Rakousku jsme si také měli šanci vyzkoušet mnoho vodních sportů, jako třeba windsurf na jezeře Lago di Garda v Itálii. Dostalo se ale i na jízdu na koni, což je moje srdcová záležitost,“ popisuje zážitky z natáčení **Eva Samková**.

Eva Samková a Tomáš Kraus jako dvojice moderátorů navštíví osm různých alpských středisek, kde představí možnosti trávení volného času. Divák si tak bude moci udělat obrázek o tom, kam vyrazit za sněhem a jinými horskými radovánkami.

Tomáš Kraus jako jeden z nejúspěšnějších českých lyžařů a Eva Samková jako olympijská vítězka ve snowboardcrossu za svou kariéru objeli spoustu lyžařských středisek a mohou tak srovnávat výhody a nevýhody jednotlivých destinací. „Oba představují možnosti aktivního odpočinku v oblíbených alpských střediscích. Ačkoliv jsou to místa pro velkou část Čechů známá, představí nám je tak, jak je neznáme a pomohou nám objevit jejich další možnosti a krásy z nového a často nečekaného úhlu pohledu,“ uzavírá kreativní producentka **Alena Müllerová**.

scénář: Alžběta Janáčková, Jan Strejcovský, Jiří Tichý, Tomáš Kraus

režie: Martin Vrbický

dramaturgie: Ivana Pauerová

kamera: Martin Hausner,

Martin Vrbický

výkonný producent ČT: Jiří Vlach

koprodukte: Snow Nomads

kreativní producentka ČT:

Alena Müllerová

pořadem provázejí: Tomáš Kraus, Eva Samková

Universum Brdečka

Profesionální příběh i osobní motivace významné postavy české kinematografie, na jejíž jméno se už pomalu zapomíná

Snímek však nepůsobí jako nezáživný exkurz do filmového archivu, ale spíše jako neformální dekonstrukce barvitě a komplikované osobnosti Jiřího Brdečky. „Ve snaze najít nějaký jazyk pro tento film jsme od začátku vyloučili rozhovory s pamětníky – oni tedy už stejně skoro žádní nejsou – a zároveň jsme se rozhodli nepoužívat dobové archivy, protože by to mohlo vést ke stereotypní ilustrativnosti. A my jsme toužili dostat se dovnitř Brdečky. Potřebovali jsme veškerý filmový čas jenom pro něho,“ říká režisér **Miroslav Janek**. Dokument o životě bohéma, intelektuála, dandyho a člověka s mimořádným výtvarným cítěním a literárním talentem realizoval režisér Miroslav Janek v úzké spolupráci s Brdečkovou dcerou Terezou. „Cítil se filmařem, to je jasné. Vyhovovalo mu mimo jiné, že není nějaký solitérní titán a vejtaha, ale že je součástí široké komunity profesionálů, kteří byli a jsou dodnes na svůj obor pyšní. I v dobách, kdy nemáme na co,“ říká **Tereza Brdečková**. Animovaný film však pro něj i přes jeho scenáristickou práci

zůstal srdcovou záležitostí. Svět ožvlýchlých obrázků ho fascinoval. „Lidské city, a zvláště ty silné, lze stejně dobře vyjádřit v animovaném filmu jako v tom hraném. Jde jen o to najít tu pravou stylizaci,“ podotýká k tomuto tématu ve filmu sám **Jiří Brdečka**. „Otec věděl, že dobře kreslí, ale zajímal ho ožvlýchlý svět opravdu velkých, zralých malířů. Neviděl sám sebe jako výtvarníka. Kreslit ale nikdy nepřestal a jeho storyboardy jsou výtvarná díla sama o sobě,“ říká **Brdečková**.

Snímek zachycuje různé postavy, které Jiří Brdečka v průběhu svého života ztvárnil. Někdy dostane prostor Brdečka-otec, který osmileté Tereze předčítá Kafku. Jindy zase promlouvá Brdečka-karbaník, jehož fascinují kníratí hazardní hráči, nebo Brdečka-novinář, který si na protest proti komunistickému režimu jednoho dne vzal klobouk a celých sedmáct let nic o filmu nenapsal. Ve světě se Brdečka proslavil především jako režisér animovaných filmů a - podobně jako Karel Zeman nebo Jiří Trnka - se stal mezinárodně respektovanou osobností. Byl jeden z prvních autorů, kteří po druhé světové válce oponovali konvencím kreslených disneyovek. Narodil se v roce 1917 v Rakousko-Uhersku a zemřel v normalizačním Československu. V dospělém věku zažil svobodnou společnost snad jen dva roky po válce. Nejspíš proto si pěstoval svět, ve kterém se dalo žít: svět složený z legrace, fantazie, přátel, filmů, snů a záhad. Byl to svět mimo politiku, ale také ji nutně trochu odrážel. „Jiřího Brdečku považuji nejen za geniálního scenáristu, režiséra a animátora, ale také za skvělého spisovatele, kritika a kreslíře. S Mírou Jankem, režisérem filmu, jsme od začátku souzněli v tom, že tento film má sice ukázat jeho práci, ale hlavně by měl odkrýt kouzelný vnitřní svět Jiřího Brdečky,“ uzavírá kreativní producentka **Alena Müllerová**.

scénář a námět: Tereza Brdečková
režie a kamera Miroslav Janek
dramaturgie: Hana Jemelíková, Ivana Pauerová
výkonný producent ČT: Jiří Vlach
producenti: Ondřej Zima – Evolution Films, s. r. o.,
koproducent: Česká televize
podpořil: Státní fond kinematografie
kreativní producentka ČT: Alena Müllerová

Režisér s dýmkou aneb můj život na place

Bilanční dokumentární film k osmdesátým narozeninám známého a neobyčejně plodného českého režiséra Dušana Kleina.

scénář, režie a námět:

Miloslav Šmídmajer, Martin Slunečko

dramaturgie: Barbora Kopecká

výkonný producent: Roman Blaas

kreativní producentka:

Martina Šantavá

Jeho portrét je pohledem do podstaty režisérské profese, kde i přes dokonalou přípravu je režisér nucen okamžitě improvizovat. Někteří tvůrci dosahují výsledku za cenu konfliktů, Dušan Klein se střetům vyhýbal a nikdy „nešel přes mrtvolu“. Byl vždy nejšťastnější, když připravoval a natáčel film. Nejhorší je pro něj jet na dovolenou nebo nemít práci. To ostatně za celý život nezažil. Platí pro něj „můj byt, můj hrad“, nikdy neměl chalupu, vždy se pohyboval mezi domovem, přílehlými kavárnami a placem. Prostřednictvím dokumentu diváci nahlédnou do padesátiletého příběhu režisérské profese a v mnoha situacích uvidí, jak široký záběr toto povolání má. „Dušan Klein stojí za stovkou titulů a seriálů a všechny vykazují dobře odvedené filmařské řemeslo. On sám se rád prohlašuje za řemeslníka,“ přibližuje hlavního hrdinu kreativní producentka **Martina Šantavá**.

Prahou s panem Tau a Arabelou

Slavné koprodukce socialistického Československa s kapitalistickým sousedem

námět: Jan Kuděla

scénář a režie: Václav Křístek

dramaturgie: Tereza Adámková

výkonný producent: Roman Blaas

kreativní producentka:

Martina Šantavá

Gert Kaspar Müntefering, někdejší producent západoněmecké televize WDR, se po mnoha letech vrací do Prahy a bilancuje léta plodné tvůrčí spolupráce s autorskými tandemy Vorlíček-Macourek a Polák-Hoffman. Jako producent z tehdejšího západního Německa inicioval vznik dnes již legendárních rodinných seriálů: Pan Tau, Arabela, Lucie postrach ulice, Létající Čestmír, Návštěvníci a Chobotnice z druhého patra. Koprodukce Československa s kapitalistickým sousedem ovšem neměla snadnou cestu ani na jedné straně železné opony a do kreativity českých tvůrců se ne jednou zamíchala politika. Gert Kaspar Müntefering svým pohledem rekapituluje tuto složitou dobu i jedinečnou spolupráci, kterou se mu s místními tvůrci podařilo navázat. Jeho vzpomínky doplňují svědectví českých tvůrců, kteří se na seriálech podíleli, režiséra Václava Vorlíčka, herce Jiřího Lábusa nebo animátora Borise Masníka, a filmových teoretiků a dramaturgů.

Kardinál Josef Beran – proti proudu

Totalitní systémy našeho státu v historii postavy, která proti nim bojovala

Když ve třicátých letech působil jako rektor semináře a učil na teologické fakultě, dostal se poprvé do otevřeného konfliktu s německým nacionalismem a s totalitní ideologií nacismu. Vyústěním bylo jeho věznění v koncentračních táborech Terezín a Dachau. Po 2. světové válce kardinál Beran přesně rozeznal úskalí komunistické doktríny a i v tomto případě byl za svůj odpor totalitní moci potrestán vězněním. V roce 1965 ho papež Pavel VI. jmenoval kardinálem. Beran odjel do Říma, odkud se už ale nesměl do vlasti vrátit. Jako jeden z mála ne-papežů byl nakonec pohřben v kryptě Baziliky sv. Petra. V roce 2018 se dovršil křivolaký osud kardinála Berana tím, že bylo splněno přání z jeho poslední vůle a ostatky byly převezeny zpět do Česka, aby byly uloženy v pražské katedrále po boku ostatních velikánů našich dějin. „Kardinál Josef Beran je podle mě jednou z nejpozoruhodnějších osobností Česka celého 20. století. Bezpochyby byl člověkem modlitby a hluboké spirituality. Zároveň to byl ale také muž v pravém slova smyslu. Celý svůj život se stavěl na stranu slabších a utlačovaných, zastával se lidí, kterým se dělo bezpráví nebo na nich byl uplatňován princip kolektivní viny. Za svobodu druhých bojoval i ve chvíli, kdy mu bylo zřejmé, že za to nejspíš zaplatí ztrátou vlastní svobody nebo dokonce vlastním životem. Ani tehdy nepřistoupil na kompromisní lavírování nebo diplomatické mlčení, což mu mnozí nabízelí a doporučovali. Mírou odvahy a osobní integrity se tak řadí po boku lidí, jakými byli Karel Čapek nebo Václav Havel. I proto nemohla tato osobnost zůstat stranou pozornosti tvůrců České televize,“ říká dramaturg **Martin Horálek**.

scénář, režie: Jolana Matějková

kamera: Josef Nekvasil

dramaturgie: Martin Horálek

výkonná producentka ČT:

Diana Tuyet-Lan Kosinová

koproducent: Jolana Matějková – SIRIUS FILM

kreativní producent ČT: Patrik Diviš

Kdo tady blbne

Portrét jednoho z nejlepších a nejdéle sloužících psychiatrů na světě

scénář: Ivana Lokajová, Šárka Maixnerová
režie: Šárka Maixnerová
kamera: Miroslav Souček
výkonná producentka: Olga Grossmannová
kreativní producentka a dramaturgie: Lenka Poláková

Kdo je Radkin Honzák? Jeho snem bylo stát se obvodňákem na Šumavě. Místo toho skončil v blázinci. Stál za spoustou modrých knížek pro české disidenty. V devětasedmdesáti letech stále aktivně pracuje na třech klinikách, píše velmi čtený blog a vydává obor popularizující knižní bestselery. S oblibou je zván do diskusních pořadů a s „cirkusem vědění“ objíždí republiku i zahraničí. Jeho projev je srozumitelný a vábivě autentický. Mluví tak zvané „naplacato“. Jako jeden z prvních se veřejně začal věnovat i psychosomatické medicíně a po padesáti letech to dotáhl až k sepsání psychosomatické prvočky. Má fenomenální paměť a neskutečný drav, málokdo ale tuší, že svůj největší životní boj svádí s vlastní nestřídmostí. Dnes o něj mají zájem analytické společnosti v USA. Pomineme-li obrovský profesní záběr, tak má ještě židovský vzhled a špatnou angličtinu. V jeho letech a s jeho odborností by měl být dávno jmenován profesorem, nestal se ale ani docentem. Kariéra ho nebaví a zbytečné tabulky nevyplňuje. Nikdy. Čte poezii a píše divadelní loutkové hry. Jeho opus magnum je „Kašpárek a černokněžník na čtrnáctém konkláve katalánských proboštů“. Radkin Honzák je sympaticky šílený a velmi uzavřený. Miluje lidi. Svůj život dal do služby člověku ve všech jeho bizarních podobách. Jeho velkým osobním tématem je „pevný postoj v tekuté době“ a síla malých denních radostí.

King Skate

Divoká jízda za svobodou oceněná Trilobitem

King Skate je věrný portrét jedné generace, který není určen pouze skejťákům, zarytým fanouškům skateboardingu nebo pamětníkům. Nabízí univerzální dokumentární zážitek, který radostným způsobem vypráví o době normalizace a šedi v Československu 70. a 80. let.

Východiskem pro film se stala kniha Prkýnka na maso jsme uřízli: Český skateboarding před rokem 1990, kterou napsali Martina Overstreet a Michal Nanora. „Bylo to něco úplně jiného, úplně nového, nekonečný mejdan, adrenalin, odlišení,“ vzpomínají protagonisté filmu King Skate, průkopníci skateboardingu v Československu, na období 70. a 80. let, kdy si za železnou oponou vytvořili vlastní svobodný svět.

Hrdinové filmu na podomácku sestavených prkýnkách brázdili ulice, klouzali se v bazénech i u-rampách a organizovali vlastní závody. Do party nadšenců patřili například Petr Forman, Ivan „Zobák“ Pelikán či budoucí mistr světa Luděk Váša. Film je představuje prostřednictvím unikátních archivních záběrů. Nesoustředí se přitom jen na skateboarding jako takový, ale především na zachycení dobové atmosféry, emocí a mimořádných lidských příběhů.

„Již při čtení námětu mě nadchlo to, že základní inspirací k filmu je výjimečná kniha ‚Prkýnko na maso jsme uřízli‘, která zaznamenává ‚orální historii českého skateboardingu‘. Zaujal mě především kontrast mezi svobodným duchem komunity kolem skateboardingu a stísněných kulís znormalizovaného Československa,“ říká kreativní producentka **Alena Müllerová**.

scénář, režie a námět: Šimon Šafránek
dramaturgie: Ivana Pauerová
kamera: Jiří Chod
výkonný producent ČT: Jiří Vlach
producent: Kateřina Černá, Negativ, s. r. o.
koproducenti: Česká televize, Magiclab
podpořil: Státní fond kinematografie
kreativní producentka ČT: Alena Müllerová
účinkují: Ivan Pelikán, Luděk Váša, Petr Forman a další

Cirkus Rwanda

Příběh o setkání českých a rwandských cirkusových umělců

Perfekcionistická Evropa naráží na spontánní Afriku. Vzejdou z tohoto střetu vítězové nebo poražení? Film Cirkus Rwanda mapuje unikátní spolupráci mezi pražským cirkusovým ansámblem La Putyka a rwandským souborem Future Vision Acrobat, složeným převážně z osiřelých dětí. Eliseé Niyosenga byl jedním z tisíců dětí, které rwandská genocida v roce 1994 vyhnala z jejich domovů. Eliseého matka a malý bratříček během nepokojů zemřeli a jeho otec se po návratu do Rwandy znovu oženil. Pro Eliseého však v nové rodině nebylo místo a skončil na ulici. Od této chvíle se o sebe musel postarat sám. Jako velký obdivovatel Cirque du Soleil vrhl všechny své síly do tréninku akrobacie. Dnes Eliseé ve Rwandě vede akrobatickou skupinu Future Vision Acrobat, složenou z dětí s osudem podobným tomu jeho. Malé sirotky ve městě Gisenyi trénuje, a navíc se jim snaží sehnat náhradní rodiče. Na druhé straně je Cirk La Putyka, mezinárodně uznávaný soubor nového cirkusu. Principál ansámblu Rosťa Novák se rozhodl, že Eliseého souboru vyjde vstříc a zároveň si sám vyzkouší návrat do těžkých začátků svého souboru. Rosťa proto pozval Eliseého do Prahy, kde si v novém multifunkčním prostoru Jatka 78 bude moci vyzkoušet práci s plným technickým zázemím a s profesionálními akrobaty, které si vybere z ansámblu La Putyka. Rosťa se oproti tomu vypravil do Rwandy, kde si vybere členy z Eliseého souboru, a s nimi v místních podmínkách bez jakýchkoli vymožeností západního světa připraví druhou část představení. Následně se Rosťa spolu se svými rwandskými svěřenci vrátil zpátky do Prahy, kde proběhne závěrečný workshop, během kterého se obě nazkoušené části propojí v jeden celek.

„Hlavním motivem celého projektu je překračování hranic, a to nejen státních, ale i kulturních a hranic možného. Na konec se povedlo vytvořit krásné představení nového cirkusu, které uvidíme ve filmu a dokumentární film, jenž zaujme mladší i starší generace diváků,“ říká kreativní producentka **Alena Müllerová**.

scénář, režie a námět: Michal Varga
dramaturgie: Ivana Pauerová
kamera: Jakub Jelen
výkonný producent ČT: Jiří Vlach
producent: Marek Novák, XOVA Film, s. r. o.
koproducenti: Nutprodukcja, s. r. o., Česká televize, Rozhlas a televízia Slovenska
podpořily: Státní fond kinematografie a slovenský Audiovizualny fond
kreativní producentka ČT: Alena Müllerová

Jmenuji se Hladový Bizon

Naivní dobrodruh ve světě, který je mnohem obyčejnější než jeho fantazie

Jan si říká Hladový Bizon, miluje kovbojky, je nevidomý a hrozí mu, že ztratí i sluch. Podniká cestu do Ameriky za náčelníkem kmene Navajo, který má pomoci rituálu jeho sluch zlepšit. Film je plný neokázalého humoru díky charismatičkému hrdinovi, který v USA působí jako Don Quijote z Divokého západu. Pozorovatelský, ale nikoli odtazitý snímek je zároveň ukázkou, jak se filmové médium může vztahovat k nevidomým tím, že neustále zdůrazňuje, jaký je rozdíl mezi tím, co vnímá Jan a co vidíme my.

Slepý člověk je výbornou postavou pro dokument, který chcete natáčet observační metodou. Nevnímá kameru a je tedy pořád autentický. Je velmi těžké, představit si, jaké to je být od narození slepý, nacházet se neustále ve tmě a být odkázán jenom na svůj špatný sluch, čich a hmat. Takový člověk se musí potýkat s neustálou nejistotou a strachem, musí mít ale zároveň jiný způsob jak poznávat svět. Film zprostředkovává koncentrovaný pohled na Bizona, který hladově po životě. Jeho velkým snem bylo poznat na vlastní kůži Indiány, a když narazil na knihu, která vypráví o šamanovi Blackhorsovi z kmene Navajo, rozhodl se oslovit jejího autora. Ten mu pak zprostředkoval setkání s Blackhorseem a také uzdravující rituál. Hlavní linkou roadmovie je cesta Velkého Bizona, takřka westernového hrdiny, za svým snem a šamanem Blackhorseem. Na cestě dojde k nedorozuměním i mimořádně přátelským setkáním.

režie: Pavel Jurda
kamera: Jiří Strnad
dramaturgie: Dagmar Smržová
výkonná producentka ČT: Kateřina Kovářová
producenti: Česká televize, Pavel Jurda, Filmotras, Filmium, Radim Procházka
podpořily: Státní fond kinematografie, Jihomoravský kraj, Město Brno
kreativní producent ČT: Petr Kubica

Evropská rodina Coudenhove – Kalergi

Směsice pozoruhodných příběhů německo-české vysoké šlechty vytváří svébytný pohled na dějiny 20. století

režie: Helene Maimann
kamera: Helmut Wimmer
dramaturgie: Jakub Mahler
kreativní producentka: Markéta Štinglová

Coudenhove-Kalergi jsou mimořádná rodina, jejíž původ se nalézá v Nizozemsku, do Čech přišla v období napoleonských válek. Je spřízněna s Habsburky a všemi velkými šlechtickými rody bývalé rakousko-uherské monarchie. Ústřední postavou filmu je Barbara Coudenhove-Kalergi, velká dáma rakouské žurnalistiky, která působila řadu let jako korespondentka rakouské televize ORF ve východní Evropě a informovala tak v zahraničí o blížícím se převratu ve státech za železnou oponou. Od roku 1989 vedla kancelář ORF v Praze. Její dědeček Heinrich působil jako obchodní atašé na rakousko-uherském velvyslanectví v Tokiu a oženil se s Japonkou. Po smrti svého otce se vrací s celou rodinou zpátky do Čech a přebírá starost o panství v Poběžovicích. Jeho žena Mitsuru je jednou z prvních Japonek, které přišly do Evropy.

Strýc Richard Mikuláš byl zakladatelem Panevropské unie, nejstaršího hnutí pro sjednocení Evropy, k němuž patřili mimo jiné Albert Einstein, Thomas Mann, Konrad Adenauer nebo Otto von Habsburg. Barbara Coudenhove-Kalergi, narozená v Praze, je jednou z posledních, kteří mohou vyprávět o životě německo-české aristokracie a také o práci televizní zpravodajky v období studené války.

Mobilizace Luboše Dobrovského

Portrét 20. století na osudu jednoho muže

scénář, režie a námět: Pavel Štingl
dramaturgie: Hana Stibralová
kamera: Miroslav Janek
výkonný producent ČT: Jiří Vlach
koproducent: K2 - Pavel Štingl
kreativní producentka ČT: Alena Müllerová

Patří k významným osobnostem českého politického a kulturního prostoru, kde je i ve svých sedmaosmdesáti letech stále aktivní. Novinář, disident a politik, ale také překladatel z ruštiny a polštiny, zasáhl významným způsobem do historie naší vlasti. Jeho život zasahuje časově dvě totalitní režimy - nacistické i komunistické - do období první republiky i do svobodné éry po roce 1989. Stal se jedním z prvních signatářů Charty 77, po roce 1989 vstoupil do vysoké politiky, kde nebývale energicky zhodnotil své osobní i profesionální zkušenosti.

Celoživotní zápas Gustava Frišenského

Bojoval za národ i za svůj život

Gustav Frišenský byl výraznou historickou osobností Olomouckého kraje. V roce 2019 uplyne sto čtyřicet let od narození tohoto světoznámého zápasníka a velkého českého vlastence, mecenáše a štědrého filantropa, kterého ve stáří dohnaly politické změny druhé poloviny 20. století. Jeho nelehký osud připomíná dokument režisérky Libuše Rudinské, který sleduje dvě linie příběhu hlavního hrdiny, jednak regionální: místo ke kterému měl Frišenský vztah a hlásil se k němu, což je Litovel a Lužice. Kde byl donátorem nejrůznějších institucí, založil školu a kulturní dům. Jeho jméno zde stále rezonuje jako synonymum pro vlastence, vynikajícího sportovce a mecenáše, který působil ve prospěch svého okolí až do své smrti. Druhá linie sleduje život Frišenského jako světoběžníka, úspěšného podnikavého dříče, který objel celý svět a vrátil se domů jako velká a ve světě ceněná osobnost. Tato linie dokumentu má filozofičtější a meditativnější charakter – je postavena zčásti i na zápiscích z deníků Frišenského manželky Miroslavy, která ho na cestách doprovázela. „V dokumentu jsem se snažila divákům přiblížit Frišenského nelehký osud. Věřím, že jeho laskavost a štědrost by dnes mohla být pro mnohé diváky inspirativní,“ říká režisérka **Libuše Rudinská**.

Swing po slovácku aneb Moravanka Jana Slabáka

Dechovka, která se stala fenoménem

Dokument Jana Mudry mapuje nejen životní, ale i uměleckou dráhu Jana Slabáka, který se jako kapelník Moravanky musel utkat s nejednou životní i uměleckou výzvou. Nejen na Moravě, ale i v Čechách je již řadu let synonymem dechovky kapela Moravanka. Tento legendární orchestr založil na začátku sedmdesátých let virtuózní trumpetista Jan Slabák a v natolik tradičním a do jisté míry naším národním hudebním žánru tím způsobil malou revoluci. Zatímco posluchači reagovali na jeho kombinaci tradiční dechovky a virtuózního aranžmá v brilantním podání profesionálních hráčů, místy inspirovaného až swingovým stylem s nadšením, hudební obec mluvila málem o znesvěcení moravské lidové hudby. „Hovoříme-li o Janu Slabákovi, znamená to pro mne hudební vynalézavost, poctivost a vysokou muzikálnost,“ říká kreativní producent **Vítězslav Sýkora**.

scénář, režie a námět:

Libuše Rudinská
dramaturgie: Jakub Režný
kamera: Jan Chajewski, Jiří Krejčík
výkonný producent ČT: Roman Blaas
koproducent: Libuše Rudinská
kreativní producentka ČT: Martina Šantavá
účinkují: Zdeňka Frišenská, Břetislav Ditrych, Miroslav Koutek, Frank Frišenský, Zdeněk Frišenský, Gustav Frišenský, Libuše Petříčková, Jaroslav Kareš, Jaroslav Jirka, Josef Jedlička, Jindřich Hejčík

scénář, režie, námět a kamera:

Jan Mudra
dramaturgie: Jan Tengler
výkonný producent: Robert Uxa
kreativní producent: Vítězslav Sýkora

Peklo pod španělským nebem

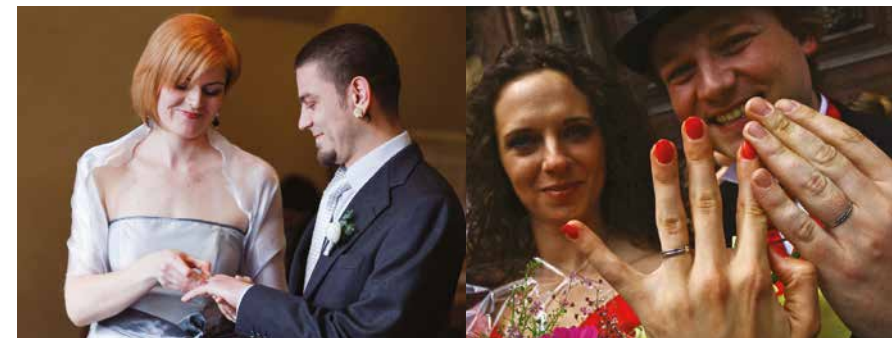
Příběhy československých účastníků Španělské občanské války

režie: Michael Kaboš
kamera: Aleš Němec,
 Michael Kaboš
produkce: Tomáš Cibulka
výkonná producentka:
 Olga Grossmannová
kreativní producentka:
 Lenka Poláková
**autor předlohy a průvodce
 pořadem:** Stanislav Motl

Na duben připadne osmdesáté výročí konce španělské občanské války. Tento konflikt nikdy nebyl ryze španělskou záležitostí, ale zapojili se do něj i dobrovolníci z celého světa. A samozřejmě nechyběli ani Čechoslováci. Reportér a spisovatel Stanislav Motl strávil ve Španělsku několik měsíců, aby dohledal stopy, které na Pyrenejském poloostrově zanechali právě naši krajané. Televizní dokument představuje výsledky jeho pátrání.

17. července 1936 začalo ve Španělsku povstání proti legální vládě. Začala brutální krvavá válka, která si během tří let vyžádá půl milionu obětí. „Zrůdnosti“ se odehrávaly na obou stranách. Povstalcům, do jejichž čela se posléze postavil generál Francisco Franco, přispěchaly na pomoc dokonale vycvičení a skvěle vyzbrojení vojáci nacistického Německa a fašistické Itálie. Tehdejší demokratické země zaujaly politiku neutrality, a tak republikánská strana konfliktu měla zůstat bez pomoci. Avšak mohutná vlna celosvětové solidarity způsobila, že do Španělska začali přijíždět zahraniční dobrovolníci, kteří se zformovali jako interbrigadisté.

Během let 1936 – 1939 bojovalo na straně španělských republikánů více než dva tisíce Čechoslováků. Několik set Čechoslováků tam padlo. Ve Španělsku jsou například dodnes uctívání lékaři a zdravotníci československého polního lazaretu „Jan Amos Komenský“. Mezi lékaři tu tehdy působili například MUDr. Bedřich Kisch, bratr E. E. Kische, či pozdější hrdina Pražského jara MUDr. František Kriegel. Své hrdiny Motl však nalézá i mezi tankisty, dělostřelci a dalšími vojáky. Zjišťuje, že na mnoha ze jmen našich krajanů můžeme být dodnes hrdí. Mezi Španěly získali respekt, vděčnost a uznání. A na tyto muže a ženy se nezapomíná ani v současném Španělsku. Dodnes jejich přítomnost připomínají názvy ulic, či náměstí. „V našich poměrech byl příběh československých interbrigadistů často překrucován a jejich pravdivý obraz tak zůstává prakticky neznámý. U příležitosti konce španělské občanské války, kterou lze vnímat jako ‚generálku‘ před celosvětovým konfliktem, se tak naskytla skvělá příležitost znovu bez příkras odvyprávět, co se tenkrát za Pyrenejem vlastně odehrálo. A my si položíme navíc otázku: Kdo byli ti Češi a Slováci, kteří se nadšeně a mnohdy za dramatických okolností dostávali do válčící země, aby tam bojovali ve jménu demokratických svobod?“ říká dramaturg **Martin Červenka**.

Manželské etudy: nová generace

Portréty rodin nové generace

Jaké jsou dnes důvody, proč se lidé berou, jaké k tomu mají podmínky a co je v prvních letech manželství čeká? Českým divákům je dobře znám projekt režisérky Heleny Třeštíkové Manželské etudy a Manželské etudy po 20 letech. Z původního nápadu sledovat mladé páry s cílem zmapovat příčiny vysoké rozvodovosti českých manželských párů se nakonec vyklubala zajímavá sonda do české společnosti se silným sociálním potenciálem. Právě tento aspekt původních Manželských etud inspiroval režisérčinu dceru Hanu Třeštíkovou k navázání na matčiny úspěšný formát s novou generací současných snoubenců.

Do kin bude uveden film o jednom ze sledovaných párů – o Mirce a Kubovi. Oběma je třicet pět let, Mirka je sociální pracovnice, Kuba podnikatel. Mirka a Kuba jsou klasičtí představitelé páru, který žil v nesezdaném soužití a po narození dcery se rozhodli vzít. Jsou spolu dvanáct let a dnes mají již osmiletou dceru Emilku a čtyřletého Dana. Oba patří k vyznavačům techno kultury 23 a dokonce se seznámili v dnes již neexistujícím squatu Milada.

Přestože jsou vyznavači techna, nosí velké náušnice a všude mají tetování, rozhodli se, že se ve vši vážnosti vezmou na klasickém místě – na Staroměstské radnici. A tak si tyto dva mladí technaři oblékli slavnostní šaty a šli k „oltáři“. Protože Mirka vyznává alternativní metody Emilčiny výchovy, štáb natočil, jak se spolu učí podle metody Montessori. Vše vypadalo idylicky, než přišla první krize, po ní druhá, třetí i čtvrtá... Kuba s Mirkou jsou nejturbulentnější pár. Štáb je natáčel ve chvíli, kdy se Mirka odstěhovala i s dětmi, nebo když Kuba odešel za milenkou. Jejich příběh je plný zvratů, vzletů a pádů.

režie: Hana Třeštíková
námět a dramaturgie:
 Helena Třeštíková
střih: Jakub Hejna
kamera: David Cysař
výkonný producent ČT:
 Jiří Vlach
koproducent: Hana Třeštíková –
 Produkce Třeštíková
podpořil: Státní fond kinematografie
kreativní producentka ČT:
 Alena Müllerová

Trabantem tam a zase zpátky

Poslední výprava žlutého cirkusu na cestě kolem světa

Žlutý cirkus Dana Přibáně uzavírá svou jedenáctiletou cestu kolem světa! Poslední adrenalinová výprava se vrací na začátek, napojuje se na trasu první expedice a na 17 237 kilometrech jede poprvé po jedenácti letech až domů do Prahy. Divoká jízda začíná v jižní Indii a přes Nepál, Himaláje, Pákistán, Čínu, Kyrgyzstán až do Uzbekistánu a odtud přes Rusko, Ukrajinu míří na Slovensko a do Česka. Přesto, že jde mnohokrát do tuhého, a ne všechna místa byla veselá a krásná, posádka žlutého cirkusu bojuje se všemi nástrahami s černým humorem, sebeironií a občas na hraně politické korektnosti.

Velká cesta domů začala na jihu Indie, aby pak výprava projela celý barvitý subkontinent až na sever mezi hořící pohřební hranice magického Váránasí. Dál do Nepálu a podhůří Himaláje, kde trabanty pokořily výškový rekord dvoutaktního auta a vydraly se do 5 300 metrů nad mořem. S vypětím všech sil překonali cestovatelé hory mystického malého Tibetu a probojovali se až na hranice Pákistánu – země se špatnou pověstí, která ukázala, že nic není tak zlé, jak to vypadá v televizi. Čína nechtěně umožnila cestovatelům nahlédnout za kulisy technokratické diktatury jak ze sci-fi. Pod dohledem tisíců kamer velkého bratra utekli s úlevou mezi kyrgyzské jurty, aby konečně v uzbeckém Samarkandu dokončili cestu kolem světa.

Samarkand byl nejuvážnějším bodem jejich první cesty v roce 2007. Od té doby žluté trabanty projely Afriku, Jižní Ameriku i Austrálii a jihovýchodní Asii. Když se do města vrátily z východu, kruh se uzavřel.

Dál už výprava pokračovala ve svých stopách. Napříč Uzbekistánem, na „dno pouště“ k vyschlému Aralskému jezeru, do Kazachstánu, do Ruska na Ukrajinu a Slovensko. Aby pak v několikakilometrové koloně trabantů i mnoha dalších strojů a stovkami fanoušků kolem silnic projela nejkrásnějších 1000 kilometrů až domů.

scénář, režie: Daniel Přibáň
kamera: Zdeněk Krátký, Vojtěch Duchoslav a další
výkonný producent ČT: Zdeněk Hala
producenti: Jiří Konečný – Endorfilm, s. r. o., Česká televize – Filmové centrum
dramaturgie a kreativní producentka ČT: Věra Krincvajová
účinkují: Dan Přibáň, Vojtěch Duchoslav, Zdeněk Krátký, Lukáš Venclík, Jan Setvín, Marek Duranský, Marek Slobodník, Radek Jona

Letní hokej

Naučí se mladí Maročané hrát hokej?

Vše začalo společným letním soustředěním mladých marockých a českých hokejistů v marockém Rabatu, což je opravdu trochu netypická hokejová destinace. Vedoucím výpravy českých hokejových juniorů byl bývalý vynikající hokejový útočník se zkušenostmi z kanadskoamerické NHL, člen národního týmu, posléze oblíbený hokejový komentátor a šéftrenér východočeského mládežnického hokeje Martin Hosták.

Hokejové juniory ve věku mezi dvanácti a čtrnácti lety v marockém Rabatu čekalo pravděpodobně nejzajímavější soustředění jejich dosavadní kariéry. Jeli do země, kde po většinu roku praží ostré severoafrické slunce, a kde nikdy nemrzne. Kupodivu ale v Rabatu mají umělý led, na němž probíhaly tréninky, hrála se exhibiční utkání, po nich se cestovalo za památkami i krásami přírody. Čeští hokejisté byli ubytováni v marockých rodinách a dost možná někteří z nich zažili tak trochu kulturní šok. Pak se situace obrátila: marocká hokejová výprava se vydala do mrazivého východočeského Náchoda a zažila šok nejen kulturní ale i teplotní. Tahle africko-evropská hokejová výměna samozřejmě vytvořila živnou půdu pro mnoho neopakovatelně živých, úsměvných situací, v nichž byl hokej nejen základní hybnou silou, ale přirozenou cestou se dotýkal i některých obecnějších otázek.

Žijeme opravdu ve střetu civilizací? Pokud ano, jakou roli v něm může hrát česká národní sportovní modla jménem lední hokej? Může se stát pozitivní silou vedoucí ke vzájemnému pochopení odlišných kultur? Zvítězí otevřená mysl a láska ke sportu nad někdy zbytečnými předsudky? Nebo nakonec vše dopadne „po švejkovsku“?

scénář, režie a námět:

Rozálie Kohoutová, Tomáš Bojar

dramaturgie: Jan Gogola ml.,
Ivana Pauerová

kamera: Rozálie Kohoutová,
Jiří Chod

výkonný producent ČT: Jiří Vlach

producent: Tomáš Bojar –
Cinema Arsenal

koproducent: Česká televize

kreativní producentka ČT:
Alena Müllerová

Kapela

Dobudou mladí muzikanti podia věhlasných festivalů?

Volné pokračování filmu Všechny moje děti s názvem Kapela se věnuje osudu romské kapely, které ke startu pomohli diváci filmu Všechny moje děti. Dokument sleduje příběhy jednotlivých hudebníků, kteří se snaží se svou kapelou dostat mimo osadu – do blízkých míst, na různé společenské akce. Především by ale rádi vystoupili na pódiu jako známá a kvalitní hudební skupina. Jejich velkým cílem je multižánrový festival Pohoda v Trenčíně, Colours of Ostrava a další hudební akce, které navštěvují tisíce lidí. Film je poutí kapely za sny, za hudebními přáními, první vystoupení romských hudebníků ve většinové společnosti v kontextu se sociálním vymezením, které vyvolá konflikty, předsudky, projevy otevřeného i skrytého rasismu a jejich neustálé balancování na hranici bídy a beznaděje.

Pasažéři

Svědectví o nenahraditelnosti spolehlivých vazeb a lásky v rodině

„Pasažéry jsem objevila ve stejnojmenném divadelním souboru, který vznikl na hodinách dramaterapie v Dětském domově Lety. Moje kamarádka mě vzala na jejich představení do Divadla Na Zábradlí. To mě zaujalo autenticitou a hlubokým lidským příběhem. Začali jsme s kamerou docházet na hodiny dramaterapie. Soubor se ale postupně rozpadal, protože jeho členové začali z dětského domova odcházet. Zajímalo mě jejich další osud. Původně jsem chtěla natáčet se všemi osmi členy souboru, ale nakonec jsem pokračovala jen se čtyřmi. Šlo mi hlavně o to, abych mohla natáčet autentické situace z jejich životů, s ostatními členy souboru to však z různých důvodů nebylo možné,“ prozrazuje režisérka **Jana Boršková**.

Pepa, Milan, Bajdy a Pali jsou mladí lidé, kteří postupně opouštějí dětský domov. V divadelním sdružení s názvem Pasažéři se snažili ztvárnit své zkušenosti a jejich autentický projev zaujal režisérku Janu Borškovou natolik, že je sledovala po delší dobu. Dokumentovala zvraty v jejich životních cestách, zkoumala příčiny jejich životní vykořeněnosti a umožnila nám nahlédnout do jejich rodinného zázemí. „Autorka během šesti let natočila unikátní materiál, který je cenný především tím, jak moc blízko se ke svým hrdinům dokázala přiblížit. Žádní respondenti nebo filmové postavy, ale konkrétní lidé, na které si můžete doslova sáhnout,“ říká kreativní producentka ČT **Martina Šantavá**.

scénář: Ladislav Kaboš,
Svatava Kabošová

režie: Ladislav Kaboš

dramaturgie: Martina Burešová

kamera: Ivo Mikko

výkonná producentka ČT:

Diana Tuyet-Lan Kosinová

producent: Media Film

koproducenti: Rozhlas a televízia

Slovenska, Česká televize,

Kaboš Film Media

podpořily: Audiovizuálny fond SR,

Ministerstvo kultury SR

kreativní producent ČT: Patrick Diviš

scénář, režie a námět:

Jana Boršková

dramaturgie: Veronika Korčáková,

Tereza Adámková

kamera: David Šachl

výkonný producent ČT: Roman Blaas

producent: Jarmila Poláková –

Film a sociologie

koproducenti: Česká televize,

Adam Rakovský

podpořil: Státní fond kinematografie

kreativní producentka ČT:

Martina Šantavá

Sarkofág pro královnu

Šestitunový křišťálový obelisk ze Šumavy

Celovečerní sběrný dokument Pavla Štingla a Miroslava Janka zachycuje pětiletý proces realizace unikátního díla – zakázku pro dánskou královnu Margaretu II. Dánský královský sohař Bjørn Nørgaard navrhnul na objednávku její výsosti unikátní skleněný sarkofág pro katedrálu v Roskilde, kam se již osm století pohřbívají dánští panovníci.

Dvě modelované postavy v křišťálovém kenotafu o hmotnosti šesti tun nelze hodnotit jinak než jako mimořádný tvůrčí a technologický experiment, jenž svým rozměrem nemá ve světě sklářského umění obdoby. Po několika letech diskusí o záměru a jeho financování začal Bjørn Nørgaard hledat, kdo by dokázal odlít sochu složenou ze šesti tunových kusů taveného čírého skla. Pět let experimentoval v Japonsku, v Číně, v USA a nakonec skočil v Pelechově u Železného Brodu ve studiu tavené plastiky Zdeňka Lhotského, jedné z osobností výtvarné skupiny Tvrdohlaví. Dílna s tradicí českého skla dokázala, po celé řadě dramatických nezdarů, zadání naplnit. Ironií osudu právě ve chvíli, kdy byla po patnácti letech těsně před dokončením, zemřel manžel panovnice princ Henrik, jehož vůlí bylo být po smrti rozprášen v moři. Socha byla sice instalována, ale z rozhodnutí královny ukryta v dřevěné etuji, kde bude nyní zahalena čekat na královnin pohřeb.

Dobrý život sokola Bendy

Citlivý portrét dědy Miroslava Bendy

Postava zasloužilého sokola a obyčejného člověka s neobyčejnou vitalitou a ideály, odkrývá pomocí nostalgie i situační komiky příběh lidské houževnatosti a optimismu. Snímek má povahu časosběrného dokumentu, obsahuje rodinná videa i archivní filmové materiály. Do mikrokosmu vesnice Křenovice u Slavkova u Brna diváky uvádějí dvě Japonky, jež se rozhodly Bendu navštívit díky jeho dlouholetému přátelství s univerzitním profesorem z Tokia. Společně s Bendou se divák přenáší na jedinou japonskou benzínku v Evropě, strahovský stadion i do New Yorku za americkými sokolkami.

scénář, režie a námět: Pavel Štingl
kamera: Miroslav Janek
zvuk: Michael Míček, Vladimír Chrástil, Matěj Němec
střih: Katarína Buchanan Geyerová
výkonná producentka ČT: Jarmila Hoznauerová
producent: K2 – Pavel Štingl
koproducenti: Česká televize, Studio Lhotský
podpořil: Státní fond kinematografie
kreativní producentka ČT: Kateřina Ondřejková

režie: Pavel Jurda
dramaturgie: Martin Polák
výkonná producentka ČT: Kateřina Kovářová
producent: endorfilm – Jiří Konečný
koproducenti: Česká televize, Roman Franc
podpořily: Státní fond kinematografie, Jihomoravský kraj, město Brno, obec Křenovice, obec Hrušky
kreativní producent ČT: Petr Kubica

Jaroslav Kučera zblízka

Filmový portrét kameramana Jaroslava Kučery, jednoho z nejvýznamnějších světových stylotvůrců období „nových vln“

Původně chtěl být Jaroslav Kučera malířem, ale životní osudy mu nakonec dal příležitost stát se součástí velkého filmového experimentu. Jaroslav Kučera se podílel na vzniku takových legendárních filmů, jako byly Všichni dobří rodáci, Až přijde kocour, Démanty noci, Sedmikrásky, Ovoce stromů rajských jíme, Dita Saxová, Noc na Karlštejně, Jáchyme, hoď ho do stroje!, Adéla ještě nevečeřela a mnohé jiné. Jaroslav Kučera usiloval o to, aby pohyblivé obrazy ve filmu nebyly jenom více či méně krásné, ale aby byly samy nositeli významu, aby sdělovaly něco navíc. Tento film hledá ono „něco navíc“. Autoři dokumentu vyprávějí příběh slavného kameramana prostřednictvím unikátních archivních materiálů.

Sny o toulavých kočkách

Dokument o osobitém vidění světa světově proslulého ilustrátora a autora dětských knih Petra Síse

Ilustrátor Petr Sís oslaví v roce 2019 životní jubileum. Jako jednomu z mála českých výtvarníků se mu podařilo prosadit se v zámoří a dosáhnout světového věhlasu nejen na poli dětské literatury, audiovizuálních projektů, ale i návrhu plakátů (např. k filmu M. Formana Amadeus), nástěnných mozaik (např. v newyorském metru), tapisérií a dalších výtvarných děl. Narodil se v roce 1949 v Brně v rodině režiséra Vladimíra Síse. Jeho osudy by vydaly na několik románů. Málokdo přitom ví, že byl například i jedním z prvních československých „dýdžejů“ a uznávaný hudební publicista. Výtvarné umění studoval na The Royal College of Art v Londýně a pod vedením Jiřího Trnky a Břetislava Pojara na pražské VŠUP, kterou v roce 1974 absolvoval animovaným videoklipem kapely Blue Effect nazvaným Mimikry.

Film režíruje mladší bratr Petra David Sís. Snímek je stylizován jako pomyslná kniha života Petra Síse, kdy vizuálním leitmotivem je pohled umělce na běžný svět. V Sísově fantazii se totiž realita mění, ožívá, probarvuje... Propojujícím prvkem je animovaná černá mystická kočka, která se poprvé objevila v knize Tři zlaté klíče a je jakýmsi alter egem autora, symbolem hledajícího toulavého živočicha, který vlastně nikam nepatří.

scénář a režie: Jakub Felcman, Tomáš Michálek
námět: Tomáš Michálek
dramaturgie: Ivana Pauerová Miloševič
výkonný producent ČT: Jiří Vlach
producent: MasterFilm – Tomáš Michálek
koproducent: Česká televize
podpořily: Kreativní Evropa – MEDIA, Státní fond kinematografie
koproducent: Master Film s.r.o.
kreativní producentka ČT: Alena Müllerová

scénář, režie a námět: David Sís
dramaturgie: Věra Krincvajová, Jiří Diarmaid Novák
kamera: Vít Bělohradský
producent: Tomáš Schäfer, Vít Bělohradský – FRMOL, s. r. o.
koproducent: Česká televize – Filmové centrum
kreativní producentka ČT: Věra Krincvajová

Kontakt pro média

Aneta Veselská

Tel.: (+420) 261137550

Mob.: (+420) 736 531243

aneta.veselska@ceskatelevize.cz

© Česká televize 2019